LA NOAPTE VOM FI ÎMPREUNĂ

ARTHUR MIHĂILĂ

Premiul III (POVESTIRE) La Consfătuirea Anuală a Cenaclurilor de Anticipaţie — CLUJ-NAPOCA 1984

În momentul decernării diplomelor absolvenţilor Institutului de Cercetări Temporale eram convins că mi-am atins scopul, că anii pe care i-am jertfit pentru antrenamente au să dea roade şi că Astrid va fi din nou a mea.

Sorbeam licoarea aurie din paharul de cristal simţind căldura romului invadîndu-mi gura. Poate nu ar fi trebuit să beau atît de mult dacă voiam să-mi ating obiectivul dar nu sînt, din fire, un om curajos şi doza mare de risc pe care mi-o asumam nu mă făcea din cale afară de optimist aşa că aveam nevoie de un întăritor. Ezitam, pentru că un salt spaţio-temporal clandestin nu era un lucru atît de uşor şi cea mai mică greşeală m-ar fi dus la moarte.

Poate că era de vină şi ambianţa sărbătorească din sala cea mare de cursuri a Institutului de Cercetări Temporale, transformata într-o sală de petreceri, sau faptul că era prima mea seară de destindere, prima seară în care puteam să beau şi să dansez după cinci ani de abstinenţă în care nu părăsisem clădirea austeră a institutului.

De vină erau legile stupide, precauţia celor care doreau să rămînă stăpînii brevetului şi să nu scape din mînă puterea.

În faţă Tery Johnson, cel mai bun prieten al meu, povestea o istorioară tîmpită dar hazlie smulgînd zîmbete de admiraţie soţiei lui, o blondă platinată care vorbea puţin cu un accent texan şi care-şi etalase o toaletă exorbitantă stîrnind invidia celorlalte femei.

Tatăl ei era proprietarul unei mine de uraniu de lîngă San Antonio sau poate proprietar de reactor nuclear, nu mai ţin minte bine, însă în timp ce-i admiram colierul de diamante care strălucea rece pe gîtul cu o piele uşor bronzată şi rochia de seară făcută la comandă de către o casă de mode din TOKIO mă gîndeam fără nici un pic de invidie că Tery a avut un noroc fenomenal cînd a pus mîna pe un asemenea exemplar.

Jeny Johnson nu vorbea aproape de loc, mulţumindu-se să zîmbească

fermecător şi să-i răspundă monosilabic soţului său. Zîmbetul şi chiar gesturile ei erau gîndite dinainte pentru a se asorta cu rochia de seară şi cu poziţia socială. Probabil că Jeny era o fiinţă plicticoasă şi numai milioanele tatălui îi dădeau farmecul acesta irezistibil.

Trebuia să plec, dar am rămas tot acolo, îngropat în fotoliul capitonat de la masa soţilor Johnson recapitulînd din nou fiecare detaliu

— O ştii pe aia cu obsedatul sexual care a vrut s-o violeze pe Elena?

— Nu, dragă! a răspuns soţia şi eu am negat din cap ca să-i fac o plăcere prietenului meu deşi mai ascultasem povestioara de cîteva ori.

Era vorba despre unul dintre asistenţii profesorului Farmer despre care se spune că ar fi vrut s-o violeze pe Elena din Troia, şi chiar a violat-o într-o noapte sperînd să fie confundat cu frumosul Paris. Însă, neavînd calităţile lui, fusese recunoscut de către fermecătoarea soţie a lui Menelau, femeia l-a confundat cu Zeus şi dornică de alte experienţe de felul acesta i-a dat întîlnire şi pentru a doua noapte. Au trebuit să intervină patrulele temporale care au curmat idila. Se spunea că una dintre sondele temporale sesizase deplasarea planurilor de spatiu-timp şi impulsul declanşat de salt la nivel cuantic.

Mai probabil era că bietul băiat a scăpat cîteva vorbe celui mai bun prieten care la rîndul său a scăpat o aluzie lui Mercury, temutul şef al patrulelor temporale, eminenţa cenuşie a şefului statului, care trecea în fiecare dimineaţă pe la institut pîndind orice mişcare suspectă.

De fapt John Mercury participa şi el la serată. La cîţiva metri în faţa mea, înconjurat de suita obişnuită, îşi degusta liniştit caviarul şi vinul de Torino.

Burtos şi chel, nu semăna deloc cu imaginea pe care şi-o făceau de obicei ceilalţi despre el. Era foarte temut pentru că în afară de funcţia de leader al patrulelor temporale o cumula şi pe cea de şef al securităţii statului, ceea ce-i dădea puteri depline în orice problemă. Individ inteligent, care ajunsese în postul pe care-l avea doborîndu-şi pe rînd adversarii, era un maestru al intrigilor de culise.

Mi-am turnat din nou în pahar, iar după aceea m-am ridicat în picioare şi după ce mi-am cerut scuze perechii cu care petrecusem seara m-am îndreptat spre masa domnului Mercury. Era destul de greu să mă strecor printre grupurile de invitaţi, majoritatea tineri, care dansau frenetic în ritmurile ultimului succes al grupului „Timebreaker”. Şi, în timp ce pereţii vibrau sonor reproducînd fidel refrenul „I want the woman of the nineteenth century”, reuşii să ajung în faţa corpolentului Mercury.

Permiteţi!, i-am cerut voie încercînd să par cît mai respectuos pentru că

ştiam că-i place să fie măgulit şi după ce m-a poftit să stau jos am aşteptat o clipă înainte de a da curs invitaţiei. Grăsanul nu era deloc surprins, fiind obişnuit să fie solicitat de tot felul de tipi care-i cereau favoruri.

— Cum vă simţiţi domnule Mercury? Vă place serata?

— Mda, a răspuns acesta cu gura plină, bineînţeles că mă simt bine printre tineri ca voi, dar muzica asta e cam prea zgomotoasă şi mai potrivită vouă decît bătrînilor ruginiţi ca mine.

Îi plăcea javrei să pară bătrîn inofensiv şi acei naivi care nu-l cunoscuseră încă îi făceau jocul. Eu însă-i ghiceam în fiecare gest, în fiecare privire gîndurile ascunse, sclipirile reci ale inteligenţei.

— Gustă şi tu din fazanul ăsta sau din caviar, m-a poftit molfăind în continuare indiferent la delicatesele care abundau la masă.

— Nu, mulţumesc, l-am refuzat eu şi am început să completez corpurile geometrice, în continuă schimbare, trasate cu laseri de diferite culori cu ajutorul computerului programat special pentru seara aceasta. Din orificii minuscule tăiate în tavanul încăperii ieşeau permanent efluvii de esenţe parfumate care completau tabloul feeric. Încercam să par stînjenit, să-mi joc rolul cu toată naturaleţea compunînd masca tînărului timid la fel cum Mercury îşi alcătuia masca lui de bătrînel ramolit ascunzîndu-şi grijuliu ghearele şi colţii pînă la momentul potrivit. Trebuia să aflu dacă ştie ceva.

Bineînţeles că eram sigur că nu se va trăda decît printr-o privire, printr-un gest pe care trebuia să le surprind. Sau poate era un tip prea tare ca să facă asemenea greşeli elementare.

— Dacă nu mă înşel, tinere, noi ne-am mai întîlnit săptămîna trecută, începu Mercury, lingînd unul dintre picioarele fazanului. Te numeşti Stanley?

— Da, domnule, Peter Stanley. Am avut, într-adevăr, onoarea unei întrevederi între patru ochi cu dumneavoastră şi mi-aţi dat unele speranţe în legătură cu cererea pe care v-am făcut o.

— Cereai, mi se pare, o favoare, un post deosebit!

— Da, domnule. Dacă s-ar putea, aş vrea să fiu repartizat aici în capitală în cadrul patrulelor temporale...

Mercury se opri din mestecat şi după un moment de gîndire se hotărî. Totdeauna profită cu plăcere de situaţii asemănătoare.

— Cam greu, dar să zicem că s-ar putea, dacă şi tu ai fi dispus să-mi faci unele servicii.

Am înţeles imediat ce dorea şi am avut un moment de ezitare. Priveam în gol gîndindu-mă că în momentul acela se putea hotărî soarta mea. De obicei mizez totul pe o singură carte cînd şansele de cîştig sînt mari, dar

acum trebuia să mai aştept o zi înainte de a da răspunsul.

— Am să mă mai gîndesc! am răspuns evaziv, pentru că nu aveam nici un motiv să ma bucur de ofertă, nu îmi plăcea că va trebui să devin un turnător.

Am luat un pahar de whisky de pe tava purtată prin încăpere cu graţie de una dintre numeroasele servitoare androide. Mercury continua să mănînce la fel de absent ca şi înainte. Am trecut pe lîngă Sarah Morison care discuta cu Jim Hamman şi nu m-am putut stăpîni să nu-i adresez un zîmbet. Sarah mi-a răspuns cu o bezea din vîrful buzelor sale rujate violent şi a continuat discuţia aranjîndu-şi cu cochetărie cîteva şuviţe de păr. Probabil că şi aceşti doi colegi şi de fapt majoritatea absolvenţilor ar fi vrut să obţină în post bun, iar Mercury avea de unde alege construindu-şi un păienjeniş care-i oferea posibilitatea să acţioneze oriunde şi oricum prin intermediul unor terţe persoane fără să se bănuiască măcar că impulsul pornise de la el.

Mă trîntesc din nou în fotoliu şi sorb încet din paharul cu alcool. Între timp, sala se întunecase şi pereţii vibrau transmiţînd o melodie lentă.

— Hai, dragă, să dansăm! îl rugă Jeny Johnson pe Tery trăgîndu-l de mînă.

Cei doi se îndreptară spre ringul de dans, iar eu am pipăit cronotronul pe care-l ataşasem la centură, sub haină şi mi-am dat seama că acesta este momentul.

M-am îndreptat spre uşa toaletei printre perechile ce dansau în obscuritatea din încăpere. Acum aveam şansa să nu observe nimeni scurta mea lipsă.

Încăperea era luminată de un neon puternic şi strălucea de curăţenie. De o parte erau chiuvetele şi sursele de ultraviolete pentru sterilizare, iar de cealaltă cuşetele. Într-un colţ al camerei sub o învelitoare de pînză ce îl ascundea vederii se afla un container prevăzut cu o încuietoare acţionată de cifru şi cu dispozitivul de ataşare, la cronotron. L-am apucat de mîner şi l-am introdus într-o cuşetă, apoi am închis uşa. Mi-am şters cu batista mîinile transpirate de emoţie şi am format pe claviatura încuietorii combinaţia cifrului, iar containerul s-a deschis cu un clinchet sec.

Am scos dinăuntru salopeta de pînză metalizata a călătorilor temporali, bocancii şi casca protectoare. În cîteva secunde eram îmbrăcat cu salopeta deasupra costumului de gală şi cu cronotronul ataşat la centură. După ce am pus casca pe cap am acţionat dispozitivele de etanşare şi am format combinaţia pe tastele cronotronului. Ecranul minuscul se lumină şi pe el au apărut pulsînd datele saltului:

11 mai anul curent
ora 19 38’ 00”00”
coordonate spaţiale: 56758 o
63821 v 94432 d.
ATLANTA CITY zona 5.

Am vrut să apăs butonul roşii dar m-am oprit la timp, amintindu-mi de testul pe care îl executam ca exerciţiu în institut. Pentru a nu altera scurgerea timpului trebuia să ne întoarcem în acelaşi moment din care plecasem în călătoria temporală. Se admiteau erori de ordinul secundelor pentru că mişcarea planurilor spaţio-temporale putea fi dereglată de mici neatenţii. Am scos bila neagră din buzunarul de la pieptul salopetei şi am apucat-o între degetele mîinii drepte ridicînd-o deasupra capului. În acest moment am auzit deschizîndu-se uşa toaletei.

Paşii se apropiau.

Am apăsat pe butonul roşu, iar corpul îmbrăcat în costumul argintiu dispăru sorbit de microfalia temporală. Bila neagră rămase în aer şi îşi începu căderea. La întoarcere dacă nu voi face erori voi prinde bila din aer înainte ca aceasta să se rostogolească cu sunet metalic pe podea.

Saltul avu loc fără incidente. Apărusem în aceeaşi cuşetă însă cu o zi înainte. Primul lucru pe care l-am auzit au fost paşii celui care trecea prin sala mare. Eram eu. După aceea se auzi o ciocănitură în uşă, semnalul că acum clădirea era goală, iar apoi paşii se pierdură auzindu-se tot mai departe. Cînd se auzi uşa cea mare de la intrare închizîndu-se, am ştiut că eram singur în clădire.

Am deschis totuşi uşa ce dădea în sală cu oarecare precauţie şi m-am convins încă o dată că nu rămăsese nimeni acolo. Sala era întunecată, contururile meselor şi fotoliilor se zăreau cu greutate.

Lîngă peretele din fund se găseau lăzile pline de sticle cu etichete lucitoare pregătite pentru banchet,

Am pornit cu paşi elastici şi siguri spre ascensor, cu toate că nu vedeam aproape nimic. Toate ungherele institutului îmi erau cunoscute la perfecţie. Liftul s-a oprit la etajul 3 şi am traversat holul pînă la sala de comandă. Acum aceasta era goală.

Ieri, adică în ziua de azi, profitasem de o clipă de neatenţie a operatorului principal ca să citesc cifrul, iar acum puteam să pătrund înăuntru sau să ies afară cu uşurinţă fără ca sistemul de alarmă să intre în funcţiune. Costumul argintiu fîşîia la fiecare mişcare şi era destul de enervant să te mişti îmbrăcat în scafandrul temporal cu casca pe cap şi mănuşi în mîini aşa că m-am dezbrăcat grăbit înainte de a mă aşeza în faţa terminalului

giganticului computer care ocupa jumătate de clădire şi fără de care călătoriile în trecutul îndepărtat nu erau posibile. Viitorul era un ţinut nesigur şi confuz ca nisipurile mişcătoare. Salturile în viitor erau interzise pentru că nici o expediţie trimisă în viitor, nici o sondă temporală nu se mai întorsese.

De aceea controlînd trecutul se putea controla şi prezentul. Computerul central avea tocmai funcţia aceasta. Degetele palide se mişcau agil pe claviatură extrăgînd datele necesare din măruntaiele colosului care clipea cald în faţă.

Datele apăreau una după alta pe display şi le notam într-un carnet. Pentru început am extras coordonatele temporale ale oraşului de acum 5 ani. Apoi am cerut catalogul sondelor care activau în perioada aceea.

Sistemul sondelor nu era sigur, dar era cel mai eficient. Sondele erau trimise din prezent spre trecut unde staţionau cîteva ore şi erau aduse înapoi. Ele aveau încorporate în memorie toate evenimentele ce se petreceau în perioada de două-trei ore în care activau şi se întorceau semnalînd orice excepţie de la şablon. Sondele erau dispuse arbitrar în diverse perioade de timp şi amplasamentul era schimbat săptămînal, aşa că orice călător temporal putea să le evite dacă le ştia coordonatele. Însă coordonatele erau protejate cu cea mai mare grijă. Sistemul era vulnerabil numai din interior.

După 15 minute terminam totul şi am putut să execut saltul.

*

Trebuia să mă întîlnesc cu Astrid şi mă gîndeam că aceasta e cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Păşeam pe aleea împrejmuită de tei îmbătat de mireasma diafană ce plutea prin aer. În buzunar purtam inelul ce trebuia să-l potrivesc, pe degetul delicat al blondei. Am întîlnit-o, ca de obicei, pe banca aceea din spatele tufişului de trandafiri, aşteptîndu-mă nerăbdătoare, cu corpul vibrînd

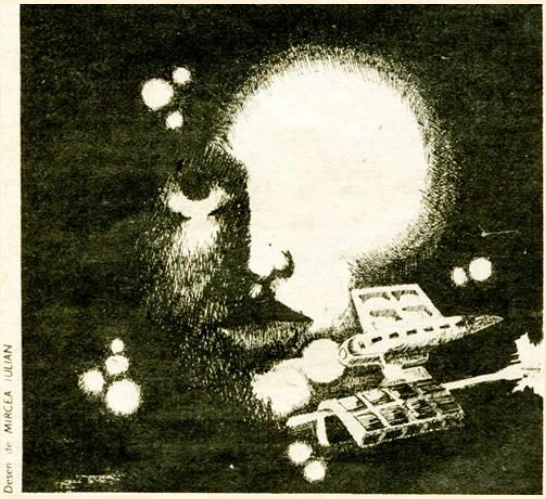

de dragoste.

— Ai venit, iubitule!

Am strîns-o în braţe şi am sărutat-o. O simţeam totuşi neliniştită, mai rece, mai reţinută ca de obicei. Înţelesesem.

— Astrid, venit vremea vorbim serios. Te-ai răzgîndit sau nu?

— Nu. Ai mei au nevoie de mine. Mîine voi pleca de aici, mă voi întoarce acasă

— Nu mă iubeşti?

— Ba da, Peter, dar... trebuie să înţelegi că nu putem continua la infinit.

Şovăiam, poate nu trebuia s-o fac, dar Astrid era cea mai frumoasă şi mai inteligentă fată pe care o întîlnisem vreodată şi nu voiam s-o pierd. Dacă pînă acum trăisem singur şi retras, nu puteam totuşi s-o continui mult timp tot aşa. Şi o nevasta frumoasă şi bogata te ajută să răzbeşti mai uşor în societate.

— Astrid, iubito, m-am gîndit mult la asta şi pînă la urmă m-am decis, iar acum îţi cer să-mi răspunzi. Vrei să împărţi viaţa cu mine, vrei să fii soţia mea?

Mi-a răspuns cu un da şoptit printre buzele senzuale. Apoi oprindu-mă cu un gest să mai vorbesc îmi spuse:

— Iubitule, mîine te voi aştepta la aceeaşi oră aici şi vom stabili toate detaliile. Acum mă duc să-mi anunţ prietenii şi părinţii să se pregătească pentru eveniment. Plec, ne vedem mîine, da?

A doua zi, pe aceeaşi alee, cu cîteva minute înainte de a o întîlni am fost lovit pe la spate de cineva, jefuit şi rănit, pentru ca în aceeaşi seară să fiu internat în spitalul cel mai apropiat. Nu aveam nici un act la mine şi cele două săptămîni în timpul cărora zăcusem în comă fuseseră de ajuns pentru ca iubita mea, care se credea părăsită, să plece înapoi în patrie. O căutasem luni în şir dar nu o găsisem şi amintirea mă durea ca o rană deschisă.

Apoi am decis să repar greşeala absurdă a timpului. Lupta cu destinul avea să fie singurul meu scop pentru următorii 5 ani. Am reuşit să intru în rîndurile studenţilor de la Institutul de Cercetări Temporale... Chirurgia temporală era o ştiinţă grea, dar eu am devenit un as în materie. Primul lucru pe care îl făcusem era să devin favoritul şefului institutului. Apoi fiecare mişcare era concepută pentru a asigura succesul viitoarei acţiuni. Şi după 5 ani am hotărît că sosise timpul. Cu o zi înainte de salt subtilizasem aparatul de transport temporal, cronotronul care cu ajutorul datelor obţinute din memoria computerului central dădea posibilitatea executării saltului.

*

Am apărut lîngă trunchiul unui tei, ferit de privirile eventualilor curioşi şi după ce m-am orientat recunoscînd locul am dezbrăcat costumul argintiu care strălucea sălbatic atrăgînd atenţia asupra mea.

Mirosul îmbătător al florilor de tei îmi stîrnea asociaţii de idei care rememorau fiecare gest, fiecare amănunt al idilei. Împăturii scafandrul temporal şi îl ascunsei împreună cu celelalte anexe într-un tufiş. Mai aveam 10 minute pînă la ora cînd trebuia să acţionez şi n-am rezistat tentaţiei. Strecurîndu-mă printre copaci ajunsesem în apropierea băncii pe care trebuia să ne întîlnim. Am tresărit plăcut surprins. Astrid îşi răsfăţa chipul şi pletele blonde în bătaia soarelui primăvăratic. Reflexe aurii jucau pe şuviţele alintate de vîntul dulce şi cald, iar ea zîmbea cu gîndul la clipele ce au să vină. Ce-ar fi dacă m-aş duce eu la întîlnire în locul lui?

Dar am respins repede ispititoarea idee. Va fi a mea nu peste mult timp pentru că întorcîndu-mă în prezent o voi găsi desigur aşteptînd în fotoliul gol din faţa fotoliului meu, vorbind cu soţii Johnson, ascultînd pălăvrăgeala lui Tery. În cîteva minute am ajuns în apropierea locului jafului. Era şi vremea.

Peter cel tînăr se apropia fluierînd vesel.

Aşteptam liniştit şi l-am văzut pe bărbatul înalt, puternic, cu o barbă roşcată ce i acoperea jumătate de faţă care-i urmărea cu mîinile în buzunar. Ieşii din ascunziş îndreptîndu-mă spre bărbos cu paşi elastici ce trădau antrenamentele îndelungate ce le făcusem în şcoală. Am scos o ţigară din pachetul cel aveam în buzunar şi l-am oprit pe bărbos în momentul cînd voia să treacă pe lîngă mine.

— Un foc, te rog!

— Nu am, răspunse acesta şi vru să treacă mai departe cu privirea îndreptată spre potenţiala victimă care îi scăpa din mîini.

— Domnule, stai puţin, l-am oprit eu apucîndu-l de mînă dar nu am mai putut spune ceva că pumnul pe care îl primii în stomac îmi opri răsuflarea. Am căzut jos ca o cîrpă, animalul era destul de puternic şi upercutul lui putea să scoată din circulaţie un adversar de două ori mai solid ca mine.

Bărbosul scoase un pistol din buzunar şi apucîndu-l de ţeavă dădu să mă lovească în cap. Lucra mai repede decît orice adversar întîlnit pînă acum dar nici eu nu eram un copii. Reflexele dobîndite în sute de antrenamente învinseră durerea şi m-am ferit blocînd totodată cu mîna lovitura care m-ar fi trimis pe lumea cealaltă. Pistolul zbură la cîţiva metri şi amîndoi ne-am aruncat simultan spre el. Se pare însă că i-am subestimat rapiditatea pentru

că înainte măcar de a parcurge jumătate din distanţă am fost îmbrîncit cu sălbăticie şi după o clipă am văzut rînjetul victorios al brutei care ţinea din nou arma în mînă.

— Uşurel, băieţel! mîrîi el. Eşti agresiv, nu-i aşa? Lasă că te-nvaţă nenea minte!

Mai aveam o singură armă, o singură şansă de a nu deveni un nou caz în istoria delincvenţilor temporali, un cadavru viu care avea să-şi trăiască restul zilelor exilat pe un asteroid îndepărtat sau pe o planetă pustie. M-am concentrat şi din gîtlejul meu, ţîşni kiai-ul, strigătul acela neomenesc care paralizează pe moment adversarul, arma maieştrilor karateului, apoi am lovit cu piciorul bărbia descoperită. Colosul se prăbuşi fără să scape pistolul şi trase, iar glonţul îmi străpunse umărul.

L-am lovit cu piciorul în încheietura mîinii în care ţinea pistolul, iar apoi am izbit carotida adversarului cu latul palmei. Am luat pistolul căzut pe jos şi m-am îndreptat în fugă spre locul în care-mi lăsasem hainele. În cîteva minute zgomotul împuşcăturii avea să atragă toată poliţia acolo. Umărul îmi radia o căldură imensă, un ax de foc îl traversa dintr-o parte în alta. O şuviţă calda se prelingea încet pe mîna stîngă, în jos, apoi picăturile de sînge au înroşit palma.

Pipăind umărul am găsit cu uşurinţă cele două găuri. Glonţul ieşise şi de aceea tratamentul era simplu. Fiecare mişcare era un izvor de durere. Am ajuns muşcîndu-mi buzele în tufişul în care lăsasem scafandrul temporal. În buzunarul de la şoldul salopetei era trusa de prim ajutor pe care o voi folosi. Am băgat pistolul maşinal într-un buzunar al costumului şi am deschis trusa. Mai aveam foarte puţin timp. În trusă aveam fiolele de medicamente şi seringa pentru autoinjecţie. Am apucat seringa şi o fiolă cu substanţă regeneratoare, unul dintre cele mai eficace medicamente, apoi am spart gîtul fiolei şi am umplut corpul seringii. Am spart capătul altei fiole şi cu o strîmbătură de durere am golit conţinutul în gaura sîngerîndă. Înfipsei şi acul seringii lîngă rană şi o golii de lichid. Hemoragia se opri ca de la sine şi chiar dacă rana mă durea îngrozitor ştiam că în cîteva minute avea să fie cicatrizată. Cicatricea aceea era una dintre putinele greşeli pe care le făcusem.

*

Apărusem în cabina din care plecasem şi cu o mişcare agilă am prins bila la cîţiva centimetri de podea oprindu-i căderea. Eram încă foarte bun în domeniu. Auzii paşii care se apropiau şi îmi amintii totul; căsătoria cu

Astrid, dar în paralel parcă şi pierderea iubitei, naşterea copilului, dar şi înverşunata luptă pentru a obţine lucrurile pierdute, fericita viaţă conjugală şi saltul care părea acum inutil, însă nu am avut timp să mă gîndesc la toate acestea pentru că uşa cuşetei fu forţată cu brutalitate şi în faţa mea apăru domnul Mercury încadrat de două gorile, garda personală de care nu se despărţea niciodată.

— Te distrezi, Stanley, nu-i aşa?

Am privit întîi spre grupul celor trei apoi privirile mi-au coborît spre cronotron. O singură comandă şi m-aş fi întors în ziua fatală, aş fi răpit-o pe Astrid şi aş fi fugit într-un loc mai liniştit sperînd să nu fiu detectat de sonde.

— În locul tău n-aş încerca asta rosti Mercury, ghicindu-mi gîndul instantaneu. Controlăm trecutul atît de bine încît nu ai nici o şansă. Vom verifica dacă ai făcut saltul sau nu şi dacă vei colabora cu mine scapi cu o pedeapsă uşoară.

— Vrei să fac pe turnătorul, nu-i aşa? De ce eşti aşa de sigur că voi fugi în trecut? Pot fugi în viitor şi nici unul dintre oamenii tai nu mă vor mai găsi... Am schiţat o mişcare spre claviatura cronotronului.

— Nu fi naiv Stanley, înainte de a apăsa un singur buton oamenii mei te vor convinge cu forţa că nu e bine să te joci cu noi. Şi apoi ce ai realiza fugind de prosperitatea unui prezent în care ai şi avere, şi o nevastă frumoasă, iar mai tîrziu, cine ştie, vei avea şi o poziţie bună în societate. Nu merită să te refugiezi într-un viitor atît de ostil, periculos, actul tău ar echivala cu o sinucidere. Dezbracă-te, nu are rost să tărăgănăm lucrurile.

Am început să mă dezbrac. Dădusem jos cronotronul şi deschideam copcile şi fermoarele de etanşare. Unul dintre cei doi zdrahoni îşi aprinse o ţigară. În momentul acela simţii apăsarea rece a armei în buzunarul hainei. Nu mi-am putut stăpîni un rînjet de satisfacţie. Mercury nu observase nimic. Pînă la urmă tot eu voi cîştiga partida, acum aveam nevoie de puţin timp pentru a elabora un plan.

— Văd că ai ieşit cam şifonat din plimbarea asta! Nu ştiu cum aveai de gînd să te întorci în sală în halul ăsta!

Îmi privea uimit hainele şifonate, o gaură prin care puteai băga degetul în haină în dreptul umărului, pete de sînge pe pantaloni.

— O, asta nu era o problemă, mai am un costum de rezervă şi o trusă de machiaj în container.

— A, văd că te-ai asigurat pentru orice eventualitate...

— Dar nu am reuşit şi vă rog acum, cînd a trecut totul, să-mi explicaţi cum aţi făcut să mă descoperiţi.

— E foarte simplu!

În timp ce Mercury povestea pipăiam din nou revolverul din buzunar, vanitatea îl împiedica să creadă că neajutorata victimă se putea gîndi la răzvrătire.

— Mda, mi-a dat de bănuit containerul pe care l-ai lăsat aici. Nu ar fi trebuit să faci o asemenea greşeală elementară. De fapt am fost anunţat de prezenţa unui corp străin în clădire şi la început m-am gîndit la spionaj. După aceea m-am hotărît să pun mîna pe imprudentul proprietar al containerului şi după cum vezi surpriza a fost de partea amîndurora.

Iată deci că Mercury nu era chiar atît de inteligent cum se credea. Inteligenţa cu care se lăuda era o simplă viclenie primitivă, o chestiune de rutină. Era un dur, dar de data asta dăduse peste cineva mai hotărît şi mai puternic.

— O.K. Mercury, cred că eşti mulţumit, tu şi javrele tale. De data asta însă ai greşit!

Pistolul fulgeră de trei ori şi cei din fata mea se prăbuşiră horcăind. Îl omorîsem. Pe Mercury fără nici o remuşcare, rece şi sigur pe mine, pentru că ştiam că aceasta nu era o crimă ci o simplă extirpare a bucăţii de spaţiu-timp pe care o reprezenta acesta, că nu omorîsem decît una dintre variantele temporale ale lui urmînd să aranjez timpul după alte criterii. O nouă mutare pe tabla de şah a Universului. Şi trebuia să fiu foarte lucid calculînd implicaţiile fiecărei mişcări cu zece mutări înainte. Acum era vorba de un artificiu. Ieri la ora 19,45 am depus containerul aici. Programez cronotronul pentru salt. Deci, la 19,45 am zis. După apăsarea pe

buton m-am topit în spaţiu-timp. Apărusem în acelaşi loc şi dacă nu ar fi lipsit cadavrele aş fi crezut ca saltul nu a avut loc. Am luat containerul şi am urcat cu el la etajul III. Sala de comandă era deschisă şi auzeam mişcările cuiva care lucra cu computerul.

Da, eram eu şi pentru o clipă fusesem ispitit să privesc înăuntru. Dar numai pentru o clipă. Nu avea rost pentru că edificiul construit cu atîta trudă s-ar fi prăbuşit la fel de uşor ca un castel de cărţi de joc M-am retras într-o sală goală şi am revăzut din nou planul verificînd următoarele mutări. Mă simţeam ca un stăpîn al timpului, luptînd cu acest colos din toate puterile folosindu-mi în luptă orice muşchi, orice neuron.

După un timp am pătruns din nou în sala computerului central şi m-am trîntit în fotoliul care păstra încă căldura corpului ce-l părăsise nu demult. Am extras toate coordonatele necesare. Nu mai voiam să fac salturi inutile pentru că fiecare traiectorie nouă sporea coeficientul de pericol.

M-am deplasat cu container cu tot la cîteva minute înaintea primului salt şi l-am lăsat în acelaşi colţ în care îl găsisem. Deci, înseamnă ca preacuriosul Mercury nu găsise nimic şi nu avea de unde să ştie că cineva pregătea o acţiune suspectă. Întorcîndu-mă în momentul din care plecasem iniţial am constatat cu satisfacţie că pe jos nu mai zăcea nici un cadavru.

Apoi m-am dezbrăcat cu grijă de scafandrul temporal şi de costumul găurit de glonte, am îmbrăcat costumul nou cel aveam în container şi pe celelalte le-am împăturit înăuntru. Pistolul l-am pus deasupra.

Am închis containerul şi i-am ataşat cronotronul. Mă jucam cu degetele pe claviatură încercînd să-mi amintesc dacă nu am uitat ceva. Dar venise vremea să sfîrşesc jocul. Am format numărul de cod, coordonatele, data ziua şi zona. La sfîrşit pe ecran apăru şi numele oraşului HIROSHIMA. Containerul avea să sosească acolo cu 5 secunde înaintea exploziei atomice.

După apăsarea pe buton containerul a dispărut, iar în aer nu a rămas decît o uşoară senzaţie de moment, urmă a existenţei lui acolo. M-am îmbrăcat calm cu mintea golită de orice gînd. În camera de alături Astrid, la fel de proaspătă cu toate curgerea anilor, blonda ca un răsărit de soare, frumoasă ca o zeiţă nordică. Ea fusese miza pusă în joc. Riscasem totul şi cîştigasem, iar acum nu mai trebuia să lupt.

Din momentul acela devenisem unul dintre numeroşii sclavi ai timpului.